

proto koupě, by byla úhradnou, provedena býti již z tohoto důvodu ihned, jakmile se prodávající octl se splněním v prodlení. Nejde tu tedy o uplatňování konkrétní škody a bez významu jsou i všechny důsledky, jež vyvozuje žalující ze své domnělé koupě úhradné, kterou ostatně i obě nižší stolice více méně zřetelně vyloučily. Žalobou svou domáhá se žalobce v pravdě náhrady ušlého zisku následkem nesplnění dodávky žalovaným; neboť domnělá jeho škoda vznikla mu dle jeho vlastního tvrzení tím, že zboží koupené jako domnělou úhradu v dubnu 1918 prodával dle cen smluvených se žalovaným, kdežto žaloba jeho, v níž domáhá se této náhrady škody, byla podána již 20. března 1918, tedy v době, v níž vůbec ještě ani žádné škody neutrpěl. Kromě toho netvrdil žalobce ani za sporu a tím méně prokázal, že následkem nedodání slivovice se strany žalovaného musel někomu jinému nějakou škodu nahraditi. Ušlý zisk záleží pravidelně v rozdílu mezi nákupní cenou a cenou, kterou by bylo lze docílit při dalším zcizení dotyčného zboží; a bylo by dle toho možno i zde si takto počínati při stanovení výše náhrady žalobci podle § 368 ex. ř., kdyby na trhu panovaly poměry normální a ceny zboží byly skutečně výsledkem nabídky a poptávky ve volném prodeji. Tomu tak, dle zjištění nižších soudů, vlivem mimořádných, válkou vyvolaných poměrů však nebylo, ceny slivovice libovolně stoupaly, a z té příčiny nelze nákupní ceny, které koncem ledna 1918 se vytvořily, považovati za vhodný základ pro náhradní nárok žalobcův. Ušlý zisk, požadovaný žalobcem, dle prosby žalobní a činící as 63 proc. původní nákupní ceny, neodpovídal by dobrým mravům, jeho výpočet, jež v podstatě dlužno postavit na roveň žádání přemrštěné ceny, vedl by k nedovolenému dle § 879 obč. zák. tedy nepřipustnému výsledku, a třeba proto vzíti za měřítko žalobního nároku obvyklý v obchodě občanský zisk, jemuž odpovídá obnos přisouzený žalobci nižšími soudy (asi 12 proc.).

Čís. 197.

Zákonem ze dne 10. prosince 1918 čís. 61 sb. z. a n. o zrušení šlechtictví, řádů a titulů nebyla odstraněna povinnost, řádové odznaky po smrti jich nositele vrátiti a odvést (§§ 59, 90 nesp. řiz.).

(Rozh. ze dne 11. června 1919, R I 209/19.)

V pozůstalostní věci po A-ovi uložil po zůstalostní soud (okresní soud v Hlinsku) universálnímu dědici, by na soud odvedl řádové znaky, jichž držitelem byl zůstavitel. Rekursu universálního dědice do tohoto usnesení nedal rekursní soud (krajský soud v Chrudimi) místa z těchto důvodů: Dle zákona ze dne 28. října 1918 čís. 11 sb. z. a n., dle něhož veškeré dosavadní zemské a říšské zákony a nařízení zůstávají prozatím v platnosti a všechny úřady prozatím úřadují a jednají dle dosavadních platných zákonů a nařízení (čl. 1., 2. a 3.), § 4 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 1 sb. z. a n., § 20 zákona ze dne 13. listopadu 1918 čís. 37 sb. z. a n., kterými zákon ten opět vyhlášen a platným uznán, dle zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 2 sb. z. a n., kterým zřízeny nejvyšší správní úřady ve státě československém, a § 3 zákona ze dne 10.

prosince 1918. čís. 61 sb. z. a n., kterým ministru vnitra uloženo, by v dohodě se účastněnými ministry provedl zákon ten o zrušení šlechtictví, řádů a titulů, dle výnosu ministerstva spravedlnosti ze dne 29. března 1919, čís. 6740/19, sděleného výnosem presidia vrchního soudu zemského ze dne 4. dubna 1919, pres. 10.920—12/19, dle něhož prováděcí nařízení k zákonu o zrušení šlechtictví, řádů a titulů z 10. prosince 1918, čís. 61 sb. z. a n. bude teprve za nějaký čas vydáno, ministerstvo vnitra však sdělilo, že, co se týče odvádění řádových dekorací, které po úmrtí majitele se vracejí, sbírají je i nadále příslušné zemské správy politické, kterým současně se dostává pokynů, jak s nimi prozatím až do konečného rozřešení této otázky naložiti mají, okresní soudy pak dle téhož výnosu poukázány, by takovéto dekorace zasílaly zemské politické správě, nelze o tom pochybovati, že novými zákony a nařízeními nových správních úřadů uznává se platnost §§ 59 a 90 nesp. pat., pokud se týče odvádění řádových dekorací pozůstalostními soudy a že naříkané usnesení prvního soudce v těchto zákonech a nařízeních jsou odůvodněna (srovnej § 2 čís. 5 nesp. pat.). — Dovolacímu rekursu nevyšší soud nevyhověl, dodav k důvodům usnesení rekursního soudu, že státním převratem nenastala v soukromém vlastnictví žádná změna, takže, uznává-li, že řády, o něž se jedná, byly zůstaviteli bývalým panovníkem uděleny jen k používání, bylo povinností dědice, jenž je po úmrtí zůstavitelově v uschování vzal, odevzdati je ihned soudu, by byly na patřičné místo vráceny. Mylně se domnívá stěžovatel, že zákonem ze dne 10. prosince 1918 čís. 61 sb. z. a n., jenž zrušil nejen řády, nýbrž i práva z nich plynoucí, zrušena byla i povinnost odznaků řádové i vrátiti. Zákon má zřejmě na mysli jen práva, která z udělení řádu vykonávati směl vyznamenáný, netýká se tedy povinnosti ku vrácení odznaků dědici po zániku práv, nastalém úmrtím osoby oprávněné. Ministerské nařízení ze dne 29. března 1919 čís. 6740 neřeší otázku vlastnictví odznaků řádových, nýbrž dává toliko soudům pokyn, na který úřad nyní po nastalém státním převratu takové odznaky řádové, které po úmrtí držitele dle § 90 nesp. říz. musí se vrátiti, mají býti zasílány. Nařízení to není tedy proti zákonu vydáno, nýbrž podle zákona, neboť řády uděleny byly faktorem svrchovanost státní vykonávajícím s výhradou jich vrácení, a proto když předpis zákonný o vrácení jich zůstal zachován, vrátiti je sluší tomu, kdo podle nyní platných zákonů o samostatném státě československém tuto svrchovanou státní moc vykonává.

Čís. 198.

V pouhém mlčení nájemce ku pronajímatelově výhradě, že v případě prodeje nemovitosti musí nájemce kupiteli ustoupiti, lze spatřovati na nejvýše zřeknutí se práva na řádnou výpověď se strany kupitele, nikoli též zřeknutí se nároku na odškodné za předčasné rozvázání nájemního poměru.

(Rozh. ze dne 11. června 1919, R I 213/19.)

Emanuel S., uzavíraje v roce 1911 jménem Milady S. s Václavem J. na dvanáct let pachtovní smlouvu o pozemku, patřivším Miladě S., při-